

În profunzimi de ape visătoare

Gabriel Cristea

Înainta spre răsărit o barcă,
la orele când ceața era grea,
peste întinsul Istrului, de parcă
se cuibărise liniștea în ea;
Pe un ostrov rogozul se albise
și tremura o-aripă prinsă-n vise
- o lebedă-nălucă se trezea.

Bătrânul și-aprinsese o țigară
și-mpovărat de vreme contempla
cărarea șerpuită și bizară,
ce mângla-n urma bărcii o umplea;
Din grinduri se-auzeau foșnind penumbre
- prevestitoare urlete și sumbre,
șacali flămânzi cu ochi de peruze.

Iar vâsla tremura, dusă de ceață,
pe urmele de nori - misterios! -
spre plasele ce prinsa dimineată
le-nfiora sub zbor de albatros;
Și-o pace așternea dulcea lentoare
în profunzimi de ape visătoare,
ca ierburi unduind abis vâscos.

Plutea spre răsărit - găsindu-și drumul -
pescarul mut, cu albul lui veșmânt;
Țigara se stinsese, dară scrumul
rămase ca un ciot scos din pământ;
Se-mprăștiase negura din soare,
iar plasele se zvârcoleau murdare
sub brațul legănându-se - înfrânt.